

Publicista a spisovatel Karel Horký patřil po desetiletí k neprávem opomíjeným osobnostem české politické a kulturní scény první poloviny 20. století. Přitom ve své době byl vnímán jako nepřehlédnutelný a velmi zdatný fejetonista, který se dokázal bystře, obratně a mnohdy bez ohledu na následky vyjadřovat k různým společenským jevům. Byl autorem jak laskavých vzpomínkových fejetonů, tak i vášnivých výpadů a politických pamfletů. Nikdy nezůstal lhostejný, pokud zpozoroval, že se někomu děje křivda. Pro svůj cit pro spravedlnost byl mnohými obdivován a nazýván "rytířem fejetonu", "rytířem ulice" či "tribunem spravedlnosti". Jinými byl zatracován za nepochopitelný přechod od levice k pravici, a zvláště za nesmiřitelný boj proti dvěma hlavním představitelům a symbolům zahraničního protirakouského odboje a první republiky, Tomáši Garriguovi Masarykovi a Edvardu Benešovi. Tento Horkého boj, jenž začal již v době jeho účasti na zahraničním odboji, byl náplní téměř dvou desetiletí jeho života.

Do povědomí svých současníků se K. Horký zapsal také jako zakladatel a vydavatel několika časopisů. Největší politický dopad z nich měl týdeník Fronta, vydávaný ve 30. letech 20. století. Stal se jednou z Horkého zbraní ve zmíněném politickém boji. Dějiny žurnalistiky se Frontou doposud soustavně nezabývaly a vystačily s jejím zjednodušujícím označením jako fašistického listu. Skutečnost, že může být hodnocena také jako "hlavní tribuna protihradních intelektuálů" 1

,
naznačuje, že je na místě věnovat jí pozornost - také proto, že v ní publikovaly osobnosti jako Viktor Dyk, Lev Borský, František Schwarz a František Hlaváček. Tato práce se zabývá životem a publicistikou K. Horkého v celé šíři, se všemi zvraty, vzestupy a pády. K. Horký prošel zajímavým vývojem od levice k nacionalismu a krajní pravici, kterou však v době její fašizace opustil. ...